Saps qui soc?

Soc el Centro Blanco del Bon Pastor.

Sempre he estat en contacte amb la gent del barri tot i que no sempre del mateix barri ni de la mateixa ciutat.

Au, ves! Però si ets un edifici. Com t'hauries pogut moure?

Deixa'm que t'ho expliqui: La meva història comença l'any 1930, a la barriada Sanchis de la ciutat de Santa Coloma. Davant meu hi havia la fàbrica de productes químics del senyor Enric Sanchis, i va encarregar la meva construcció a l'arquitecte Josep Alemany. Saps per què la meva façana és blanca? No? Una pista... a veure si l'endevines: tinc columnes i les finestres semblen vitralls. Doncs sí. Al principi vaig ser una capella pels obrers de la fàbrica. Però no pas per gaire temps... L'Enric Sanchis va obrir una escola, no n'hi havia cap més al barri. Aquí, els nens aprenien de lletres i números.

Es va acabar aviat perquè va arribar la guerra. Maleïda sia. Durant la guerra, vaig ser Ateneu Popular. Volíem transformar la societat mitjançant l'educació i la cultura fomentant el sentiment de comunitat. Després, amb l'entrada de les tropes franquistes, em van ocupar militars italians que inspeccionaven la fàbrica, com que també vaig ser les oficines de la fàbrica de munició van estar cercant secrets. En aquells anys, també vaig fer de dispensari. Havia nascut per tenir cura de l'esperit dels homes i dones del barri i amb el temps, també vaig guarir els seus cossos.

Als anys 40, la família Sanchis em va cedir a la Congregació de Sant Lluís Gonzaga per fer-hi catequesi. Així nèxia el "Centro Lourdes Kostka". Mira per on nois de famílies benestants veien com vivien altres famílies menys afavorides. Les associacions catòliques i el mossèn, que li dèiem pare Botella, intentaven alleujar una mica la misèria del barri.

Recordes que t'havia dit que havia canviat de barri i de ciutat? Doncs sí: a principis del 1945 vam passar a formar part de Barcelona i ens vam anomenar Bon Pastor.

Cap a finals dels 40, ja no només feia catequesi: també hi havia dispensari, una escola i el "Hogar de los Trabajadores", que als anys 50 va donar lloc als "Tallers de Nazaret", una mena d'escola de formació professional.

A poc a poc arribem als convulsos anys setanta.

Anys en què no podíem parlar, ni tan sols reunir-nos per fer activitats plegats. En aquest ambient enrarit, al Salvador Angosto se li va acudir que, a partir d'ara, em diria "Asociación de Cabezas de Família". Caps de família? Sí, sí sona estrany, però no podíem posar a la meva façana el nom real dels partits i sindicats que s'hi reunien a dins. Aquí es parlava de tot allò que no es podia dir enlloc.

I jo escoltava embadalit. Tothom volia construir un futur millor.